

Arrest

nr. 238 857 van 23 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. LOUAHRANI *loco* advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in augustus 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 januari 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 31 januari 2019.

1.3. Op 6 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 januari 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Marokkaanse nationaliteit, bent u een soennitisch moslim en bent u op 28 september 2001 geboren in het dorpje Douar Souani nabij de stad el Hoceima in Marokko. U bent altijd in uw geboortedorp blijven wonen en bent er ook naar de lagere school gegaan. Het middelbaar volgde u in het nabij gelegen dorp Ajdir.

Vanaf einde 2016 tot einde augustus 2017 zou u regelmatig hebben meegedaan aan de betogingen van de berbers in de steden el Hoceima en Nador. Deze betogingen waren gericht tegen het Marokkaanse regime en beoogden de rechten van de berberbevolking te respecteren. U zou ook af en toe berichten over deze betogingen hebben gepubliceerd op facebook. Einde juli of begin augustus 2017 zou de wijkagent naar uw huis gekomen zijn, op zoek naar u. Hij zou u hebben gezegd dat u diende te stoppen met uw activiteiten, zoniet zou u gearresteerd worden. Hij zou hierbij uitdrukkelijk hebben verwezen naar uw publicaties op facebook. Omdat u schrik had dat u in de nabije toekomst zou gearresteerd worden, zou u besloten hebben het land te ontvluchten.

In augustus 2017 zou u samen met drie andere vrienden twee jetski's hebben gehuurd. Jullie zouden hiermee vanuit Marokko naar Spanje geskied zijn. Na ongeveer vijf uur zouden jullie op een strand zijn aangekomen nabij Malaga. Jullie zouden de jetski's hebben achtergelaten en vervolgens vanuit Malaga naar Barcelona gereisd zijn. U zou hierna alleen verder gereisd zijn naar Lyon en vervolgens naar Nice, van waaruit u de bus naar België nam.

Einde augustus 2017 bent u in België aangekomen. U zou bij uw tante in Antwerpen zijn ingetrokken. Op 26 januari 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek legde u een kopie voor van uw geboorteakte en verder nog enkele pagina's van uw facebookaccount voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, die tot september 2019 als niet-begeleide minderjarige moest worden beschouwd, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na het persoonlijk onderhoud afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaarde in augustus 2017 te zijn aangekomen in België, maar heeft pas een verzoek om internationale bescherming ingediend op 26 januari 2018. Dat is bijna vijf maanden na uw aankomst in België. Gevraagd naar de reden hiervoor verklaarde u dat u zich aanmeldde bij de organisatie Atlas. U zou dit pas gedaan hebben op 9 oktober 2017. Zij zouden u in contact hebben gebracht met een voogd en het is pas nadat er een voogd was aangesteld dat u een verzoek indiende (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 12-16). Wat er ook van zij, van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden

dat hij of zij onmiddellijk een beroep doet op de bescherming van een land waar zijn of haar leven niet langer in gevaar is. Het feit dat u zo lang talmde na uw aankomst hier in België, doet twijfels rijzen over de ernst van uw beweerde vrees voor vervolging.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u niet bepaald een hoog politiek profiel heeft. U verklaarde zelf politiek actief te zijn geweest. U bedoelde hiermee dat u deelnam aan de betogingen in het kader van de Herakbeweging, net zoals enkele van uw familieleden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 70 en 71). Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd om toe te lichten hoe u dan wel precies actief was binnen deze beweging, herhaalde u dat u deelnam aan de betogingen. Nader doorvragen bracht aan het licht dat u geen andere activiteiten verrichtte dan uw deelnames aan de massabetogingen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 118-122). Met een dergelijk laag politiek profiel is het weinig waarschijnlijk dat u negatief in de aandacht zou zijn gekomen van de Marokkaanse autoriteiten. Zoals uzelf aangaf, brachten deze betogingen grote massa's mensen op de been. Dat u dan in het bijzonder zou zijn gevisieerd door de Marokkaanse autoriteiten is weinig geloofwaardig. Er zijn op basis van uw verklaringen geenszins indicaties dat dit wel het geval zou zijn.

U verklaarde weliswaar dat op een gegeven moment de wijkagent bij u thuis was langs gekomen. Hij zou u hebben aangesproken over het feit dat u veel op facebook had gepubliceerd over uw deelnames aan de betogingen. Hij zou u gewaarschuwd hebben hiermee te stoppen aangezien u anders riskeerde te zullen worden gearresteerd. U zou gevolg hebben gegeven aan zijn waarschuwing en kort na zijn bezoek de facebookberichten in verband met de Herakbeweging hebben verwijderd van uw account. U zou korte tijd later ook uit het land gevlucht zijn (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 152-171). Dient evenwel te worden opgemerkt dat deze wijkagent enkel een waarschuwing overmaakte en dat u bovendien gevolg gaf aan deze waarschuwing en dus niet langer nieuwe publicaties publiceerde over de Herakbeweging. Meer nog: u besloot zelfs uw vroegere posts te verwijderen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de Marokkaanse autoriteiten u in het bijzonder zouden viseren nadat u door uw wijkagent gewaarschuwd werd en u gevolg gaf aan zijn advies.

U verklaarde verder nog dat de wijkagent nog een tweede keer naar uw huis was gekomen, op zoek naar u. Dit zou enkele maanden na uw vertrek uit Marokko hebben plaatsgevonden. Hij zou toen naar u hebben gevraagd en uw ouders zouden hem gezegd hebben dat u naar het buitenland was gegaan. Gevraagd hoe hij hierop reageerde, verklaarde u dit niet te weten en voegde eraan toe dat hij sowieso niets te zeggen had (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 189-194). Dat u hierover geen verdere informatie heeft, hoewel kan aangenomen dat u dit wel zou interesseren mocht u werkelijk omwille van dit probleem uw land hebben moeten ontvluchten, roept verdere twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Uit alles blijkt dat u geen enkele indicatie heeft dat de Marokkaanse autoriteiten u in het bijzonder zouden hebben gevisieerd. U gaf immers eerder aan enkel te hebben deelgenomen aan de massabetogingen en stelde geen enkele leidinggevende of organiserende functie op u te hebben opgenomen. U verklaarde weliswaar dat ook gewone deelnemers aan de betogingen riskeerden vervolgd te worden, maar u diende toe te geven dat buiten de twee huisbezoeken van de wijkagent (waarvan de geloofwaardigheid geenszins vaststaat – zie supra), er geen enkele indicatie voorhanden is dat u door de Marokkaanse autoriteiten werd gevisieerd (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 197-201).

Op basis van bovenstaande verklaringen kan dan ook niet aangenomen worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoon.

In de mate dat u verklaart te zijn gevlucht uit Marokko omdat u daar in tegenstelling tot in Europa weinig toekomstmogelijkheden had, dient te worden opgemerkt dat dit vluchtmotief geen uitstaans heeft met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 203).

U heeft gezien bovenstaande vaststellingen evenmin aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Marokko. Hierdoor wordt u tevens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De kopie van uw geboorteakte bevestigt uw persoonsgegevens. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De kopies van uw facebookaccount bevestigen dat u op een gegeven moment enkele posts heeft geplaatst in verband met uw deelname aan de Herakbeweging. Ook deze zaken staan hier niet ter discussie. U bewijst er evenwel allerminst mee dat u omwille hiervan door de Marokkaanse autoriteiten zou zijn gevisieerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), artikel 10 van de Procedurerichtlijn, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de samenwerkings- en onderzoekplicht, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker wijst er op dat hij van berberafkomst is en actief sympathisant is van de Hirakbeweging, die strijdt voor de rechten van de Riffijnen in Marokko. De Riffijnen behoren tot een minderheidsgroep in Marokko en worden reeds decennialang door het Marokkaanse regime miskend in hun eigen historische culturele identiteit. De Riffijnen worden beschouwd als tweederangsburgers en strijden al sinds de jaren '50 en '80 voor een evenwaardig burgerschap. Als jonge student voelt verzoeker zich verantwoordelijk om op te komen voor de rechten van de Berbers en strijdt hij voor een betere toekomst voor zijn generatie. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij een zeer actief deelnemer was van de Hirakbeweging en dat hij in de periode van eind 2016 tot voor zijn vertrek in augustus 2017 aan elke georganiseerde betoging heeft deelgenomen. Verder volgde hij de Hirakbeweging op sociale media en volgde hij via Facebook de protesten op. Bovendien berichtte hijzelf publiekelijk op zijn Facebookprofiel over de Hirakbeweging en zijn deelname aan de protesten. Verzoeker legt foto's neer waaruit zijn deelname aan de protesten blijkt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet wordt getwijfeld aan het profiel van verzoeker als demonstrant en aan zijn online activiteiten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent echter dat het profiel van verzoeker geen vrees voor vervolging doet ontstaan omdat hij een "laag politiek profiel" zou hebben. Volgens verzoeker maakt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter een te optimistische inschatting van zijn risicoprofiel. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat (1) de Marokkaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het enkel deelnemen aan de betogingen en het louter lid zijn van of sympathie hebben voor een oppositiepartij, (2) omdat verzoeker geen leidinggevende of organiserende functie had binnen de Hirakbeweging en enkel deelnam aan de protesten, het weinig waarschijnlijk lijkt dat de Marokkaanse autoriteiten mensen met een dergelijk "laag politiek profiel" zou viseren en (3) het *in casu* ging om massademonstraties waarbij het weinig geloofwaardig lijkt dat de Marokkaanse autoriteiten loutere deelnemers zouden viseren. Verzoeker hekelt dat het administratief dossier geen enkele landeninformatie bevat omtrent activisten en demonstranten in Marokko en verwerende partij hiernaar geen enkel onderzoek voert. Zij baseert zich louter op verzoekers verklaringen om te veronderstellen dat hij een "laag politiek profiel" zou hebben en veronderstelt opnieuw dat hij hierdoor niet gevisieerd zou worden en bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging heeft. Het is voor verzoeker dan ook volstrekt onduidelijk op welke informatie verwerende partij zich baseert om te besluiten dat een dergelijk profiel onvoldoende is, nu er geen enkele objectieve rapporten terug te vinden zijn in het dossier. Dergelijke stelling is niet alleen manifest onjuist, maar maakt naar mening van verzoeker ook een flagrante schending uit van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht alsook van de samenwerkings- en onderzoekplicht. Verzoeker wijst erop dat uit verschillende nota's en publicaties van Amnesty International blijkt dat niet enkel demonstranten met een "hoog politiek profiel" werden gearresteerd maar ook honderden vreedzame betogers, inclusief minderjarigen, werden opgepakt tijdens de Hirak-betogingen in El Hoceima. Verwerende partij onderschat en minimaliseert dus zijn risicoprofiel, aldus verzoeker, die aanvoert dat het Commissariaat-generaal ook helemaal niet heeft

onderzocht of het louter deelnemen aan betogingen in Marokko een risico op vervolging inhoudt. Nochtans heeft verzoeker tijdens zijn interview heel duidelijk aangegeven dat deelnemers riskeren vervolgd te worden. Verzoeker heeft ook aangegeven dat hij persoonlijk gevisieerd werd en de wijkagent bij hem thuis is langs geweest. Uit objectieve landeninformatie blijkt bovendien dat het louter deelnemen aan betogingen wel degelijk voldoende is om een gegronde vrees te hebben voor vervolging. Meer nog, het 'Country Report on Human Rights Practice 2018 – Morocco' van het US Department of State toont aan dat Marokko in tijden van protest nog meer geneigd is om de mensenrechten naast zich neer te leggen en arbitrair aan te houden, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat ook Amnesty International heeft vastgesteld dat vele Hirak-betogers arbitrair werden aangehouden, gefolterd en mishandeld en valselijk werden beschuldigd en zelfs veroordeeld worden voor feiten die ze niet gepleegd hebben en dat Marokko zich schuldig maakt aan ernstige inbreuken op de mensenrechten naar aanleiding van de Hirak-betogingen.

Verder wijst verzoeker er op dat er een prospectieve beoordeling van het risico op vervolging moet worden gemaakt. Verzoeker erkent dat hij tot op heden geen slachtoffer is geweest van vervolging maar stelt dat het risico op vervolging naar de toekomst toe moet worden ingeschat. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat verzoeker geen vrees meer heeft bij terugkeer naar Marokko omdat de wijkagent enkel een waarschuwing heeft gegeven en hij gevolg heeft gegeven aan de waarschuwing door de Facebookposts te verwijderen. Dat hij gevolg heeft gegeven aan de waarschuwing van de wijkagent niet meer deel te nemen aan de demonstraties en het merendeel van zijn berichtgeving over de betogingen op zijn Facebookprofiel heeft verwijderd, betekent volgens verzoeker echter niet dat hij geen risico meer loopt op vervolging. Voorts kan er volgens verzoeker niet worden verwacht dat hij zijn activisme zal verbergen en bij terugkeer naar Marokko niet meer zal deelnemen aan protesten. Hij verwijst in dit verband naar arrest X, Y, en Z (zaken C-199/12 tot en met C-201/12, dd. 7 november 2013) en arrest Y en Z (zaken C-71/11 en C-99/11, dd. 05/09/2012) van het Hof van Justitie en stelt dat er naar analogie dezelfde redenering op politieke opinie dient te worden toegepast en onderzocht dient te worden of zijn politieke overtuigingen en de manier waarop hij deze reeds heeft geuit alvorens het land te verlaten, voldoende expliciet waren om vervolging te riskeren en of van hem zou moeten verwacht worden zich terughoudend op te stellen om vervolging te vermijden. Verzoeker stelt dat uit zijn feitenrelaas en profiel blijkt dat hij zich nooit terughoudend heeft opgesteld, maar integendeel erg actief en expliciet was, en dat die politieke opinie op zich kan volstaan om vervolgd te worden. Verzoeker meent dan ook dat hij als vluchteling dient erkend te worden, minstens dat hem subsidiaire bescherming dient toegekend te worden.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *"Marokko: hoge celstraffen Rif-demonstranten moeten herzien worden"* van Amnesty International van 28 juni 2018, het artikel *"Morocco: Protesters, activists and journalists detained over Rif protests must be released"* van Amnesty International van 28 november 2017, het artikel *"Morocco: Hirak El-Rif appeal a chance to reverse unfair trial"* van Amnesty International van 17 december 2018, het artikel *"Morocco: Rif protesters punished with wave of mass arrests"* van Amnesty International van 2 juni 2017, het artikel *"Marokko: betogers in de rif gestraft met massa-arrestaties"* van Amnesty International van 2 juni 2017, het artikel *"The Late Freedom of Expression in Morocco"* van 26 juni 2018, het *"Country Report on Human Rights Practice 2018 – Morocco"* van US Department of State, het artikel *"Recensie van 'Opstand in de Rif' en 'We zijn Peshmerga's van vader op zoon'. De ene opstand is de andere niet"* van 26 oktober 2018 en screenshots van verzoeker zijn Facebookprofiel die aantonen dat hij aan betogingen deelnam.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het feit dat hij pas vijf maanden na zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend twijfels doet rijzen over de ernst van zijn beweerd vrees voor vervolging, (ii) hij niet bepaald een hoog politiek profiel heeft, hij geen andere activiteiten verrichte dan zijn deelnames aan de massabetogingen in het kader van de Hirakbeweging, het met een dergelijk laag profiel weinig waarschijnlijk is dat hij negatief in de aandacht zou zijn gekomen van de Marokkaanse autoriteiten en er op basis van zijn verklaringen geenszins indicaties zijn dat dit wel het geval zou zijn, hij weliswaar verklaarde dat de wijkagent bij hem thuis was langs gekomen die hem waarschuwde te stoppen met zijn publicaties op Facebook over zijn deelnames aan de betogingen anders riskeerde hij te zullen worden gearresteerd, doch verzoeker gevolg heeft gegeven aan deze waarschuwing, hij niet langer nieuwe publicaties over de Hirakbeweging postte en hij zelfs besloot om zijn vroegere posts te verwijderen en er dan ook geen reden is om aan te nemen dat de Marokkaanse autoriteiten hem in het bijzonder zouden viseren nadat hij door de wijkagent gewaarschuwd werd en hij gevolg gaf aan diens advies, verzoeker nog wel verklaarde dat de wijkagent enkel maanden na zijn

vertrek uit Marokko nog een tweede keer naar zijn huis was gekomen, doch de vaststelling dat hij niet kan toelichten hoe de wijkagent reageerde op het nieuws dat hij Marokko had verlaten, hoewel kan aangenomen worden dat dit hem wel zou interesseren moest hij werkelijk omwille van dit probleem zijn land hebben moeten ontvluchten, verder twijfels oproept bij zijn geloofwaardigheid, (iii) hij nog verklaart uit Marokko te zijn gevlucht omdat hij daar in tegenstelling tot in Europa weinig toekomstmogelijkheden had, doch dit vluchtmotief geen uitstaans heeft met één van de vijf criteria van de vluchtelingenconventie en (iv) de kopie van zijn geboorteakte en de kopies van zijn Facebookaccount zijn persoonsgegevens bevestigen, alsook het feit dat hij op een gegeven moment enkele posts heeft geplaatst in verband met zijn deelname aan de Hirakbeweging, zaken welke niet ter discussie staan, maar hij hiermee allerminst bewijst dat hij omwille hiervan door de Marokkaanse autoriteiten zou zijn gevisieerd.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 januari 2020 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees in geval van terugkeer naar Marokko te worden vervolgd omwille van zijn deelname aan betogingen en zijn publicaties op Facebook over de Hirakbeweging en zijn deelname aan de protesten.

2.5.1. Zo wijst de commissaris-generaal vooreerst terecht op verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming, namelijk vijf maanden na aankomst in België, wat bij voorbaat twijfels doet rijzen bij de ernst van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Verzoekers houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Dat verzoeker zo lang talmde na zijn aankomst in België toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wat aldus een contra-indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van door verzoeker geschetste vrees en voorgehouden nood aan internationale bescherming. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat zodat deze onverminderd staande blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift ook voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal

terecht besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn risicoprofiel onderschat en minimaliseert en hekelt dat geen landeninformatie aan het administratief dossier werd toegevoegd ter staving van de veronderstelling dat het weinig waarschijnlijk is dat de Marokkaanse autoriteiten personen met een laag politiek profiel binnen de Hirakbeweging of loutere deelnemers aan de massademonstraties, zoals hijzelf, zouden viseren. Verzoeker verwijst naar de informatie die werd toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit blijkt dat niet enkel demonstranten met een "hoog politiek profiel" werden gearresteerd, maar ook honderden vreedzame betogers, inclusief minderjarigen werden opgepakt tijdens de Hirak-betogingen en dat dus ook loutere deelnemers aan betogingen gevisieerd worden door de Marokkaanse autoriteiten. Zo uit de door verzoeker aangebrachte informatie inderdaad blijkt dat in het kader van de demonstraties in de Rif, anno 2017-2018, naast organisatoren en high profile activisten ook deelnemers aan de betogingen werden gearresteerd en gerechtelijk werden gevolgd, vermag dit echter geen enkele afbreuk te doen aan de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in het verleden zelf nooit werd gearresteerd of vervolgd naar aanleiding van zijn deelname aan de protesten of zijn publicaties op Facebook. Nochtans beweert hij dat hij zeer actief was binnen de Hirakbeweging en dat hij in de periode van eind 2016 tot augustus 2017 altijd heeft deelgenomen aan de betogingen. Verzoekers verklaringen over zijn deelname aan de protesten moeten naar het oordeel van de Raad, in het licht van de door hem in het verzoekschrift zelf bijgebrachte informatie, echter zeer twijfelachtig worden geacht. Zo verklaart verzoeker dat hij tijdens de betogingen waar hij aan deelnam nooit concrete incidenten heeft meegemaakt, dat de betogingen altijd rustig en vreedzaam verliepen, dat er wel 200 000 mensen deelnamen aan de betogingen maar er nooit iets kapot werd gemaakt of werd vernield en – vreemd genoeg – dat er tijdens de demonstraties nooit politie aanwezig was: *"En werden jullie door de autoriteiten op een rustige manier behandeld? Als we naar buiten kwamen om te betogen was er ook geen autoriteit aanwezig. Het waren wij die onszelf organiseerden en we hadden zelfs een commissie die daarvoor instond. Maar als jullie aan het betogen waren, zal de politie daar wel op uit gekomen zijn? Nee ze zijn voor ons onzichtbaar tijdens de betogingen. Wat bedoelt u daarmee? Als we deelnamen aan de betogingen zijn ze daar niet aanwezig. Ze komen ook niet naar ons. Maar als je spreekt van betogingen van 200 000 mensen dan kan het toch niet anders dan dat de politie daarbij aanwezig is? Het is zo dat de politie nooit aanwezig was als wij demonstreerden of betoogden. Maar je zegt ook dat je regelmatig aanwezig was bij massabetogingen waar zelfs tot 200 000 mensen aanwezig waren? Ja zeker."* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 116-142). Wat er ook van zij, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij naar aanleiding van zijn beweerde activisme slechts één waarschuwing van de wijkagent heeft ontvangen, dit in de periode vlak voor zijn vertrek uit Marokko, ondertussen bijna drie jaar geleden. De wijkagent zou hem hebben aangesproken over het feit dat hij veel foto's op Facebook plaatste over zijn deelnames aan de betogingen en zou hem gewaarschuwd hebben dat hij zou gearresteerd worden indien hij hiermee niet zou stoppen. Verzoeker verwijderde hierop alle Facebookberichten in verband met de Hirakbeweging van zijn account, uitgezonderd één foto waarop hij te zien is met een vlag op zijn rug. Hij heeft dus gevolg gegeven aan de waarschuwing door de wijkagent en ook sinds zijn aankomst in België heeft verzoeker geen politiek getinte boodschappen meer gepost. Daarnaast beweert verzoeker dat de wijkagent een tweetal maanden na zijn vertrek nog eenmaal naar hem kwam informeren, al kon verzoeker opmerkelijk genoeg niet toelichten wat diens reactie was op het nieuws dat hij naar het buitenland was vertrokken (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 116, 152-172, 177, 179, 189-196 en 2011). Deze door verzoeker aangehaalde feiten, zo deze al op enige waarheid berusten, kunnen echter bezwaarlijk als voldoende ernstig worden gekwalificeerd om als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te worden beschouwd, wat door verzoeker ook niet wordt betwist. Integendeel, hij bevestigt in het verzoekschrift expliciet dat hij inderdaad nog geen slachtoffer is geweest van vervolging (p. 8). Uit de twee huisbezoeken van de wijkagent in 2017, waarvan de geloofwaardigheid overigens geenszins vaststaat, kan evenmin enige aanwijzing worden afgeleid dat verzoeker anno 2020 in geval van terugkeer naar Marokko alsnog vervolging zou hoeven te vrezen omwille van zijn activiteiten in het verleden. Dit klemmt des te meer nu verzoeker, die blijkens zijn verklaringen contact onderhoudt met zijn ouders, broers en zussen in Marokko, zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing tijdens het persoonlijk onderhoud zelf uitdrukkelijk aangaf dat er, behalve de door hem aangehaalde huisbezoeken van de wijkagent, geen enkele indicatie voorhanden is dat hij door de Marokkaanse autoriteiten werd/wordt gevisieerd (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 39, 195 en 201). In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan verzoeker dan ook niet volstaan met een loutere

verwijzing naar algemene informatie over arbitraire arrestaties en foltering van Hirak-betogers en mensenrechtenschendingen door de Marokkaanse autoriteiten naar aanleiding van de Hirak-betogingen om aannemelijk te maken dat hij actueel nog steeds een risico zou lopen op vervolging omwille van zijn activiteiten in het verleden. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat. De Raad merkt hierbij nog op dat de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie integraal dateert uit de periode 2017-2018 en de situatie in die periode bespreekt en herhaalt dat nergens uit zijn verklaringen enige indicatie blijkt dat hij anno 2020 zou gevisieerd worden door de Marokkaanse autoriteiten. Met de loutere stelling dat het niet is omdat hij gevolg heeft gegeven aan de waarschuwing van de wijkagent om niet meer deel te nemen aan de demonstraties en hij het merendeel van zijn berichtgeving over de betogingen op zijn Facebook profiel heeft verwijderd dat hij geen risico meer loopt op vervolging, brengt verzoeker ook in het verzoekschrift geen concrete elementen bij die daar op wijzen.

Mede gelet op het geheel van wat voorafgaat, kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij onder verwijzing naar arrest X, Y, en Z (zaken C-199/12 tot en met C-201/12, dd. 7 november 2013) en arrest Y en Z (zaken C-71/11 en C-99/11, dd. 05/09/2012) van het Hof van Justitie betoogt dat niet van hem kan worden verwacht dat hij zijn activisme zal verbergen en bij terugkeer naar Marokko niet meer zal deelnemen aan protesten, dat onderzocht dient te worden of zijn politieke overtuigingen en de manier waarop hij deze reeds heeft geuit alvorens het land te verlaten, voldoende expliciet waren om vervolging te riskeren en of van hem zou moeten verwacht worden zich terughoudend op te stellen om vervolging te vermijden en dat uit zijn feitenrelaas en profiel blijkt dat hij zich nooit terughoudend heeft opgesteld, maar integendeel erg actief en expliciet was, en dat die politieke opinie op zich kan volstaan om vervolgd te worden. De Raad benadrukt vooreerst dat de vrees van een verzoeker om internationale bescherming om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet het op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren. De Raad wijst er te dezen nogmaals op dat het activisme van verzoeker beperkt bleef tot deelname aan massabetogingen in de achttal maanden voor zijn vertrek uit Marokko en het delen van een aantal Facebookposts, dewelke hij nadien van zijn Facebookprofiel heeft verwijderd na één enkele waarschuwing door de wijkagent, dat hij voor het overige geen problemen heeft gekend met de Marokkaanse autoriteiten en dat er op basis van zijn verklaringen verder ook geen enkele indicatie voorhanden is dat hij door de Marokkaanse autoriteiten werd/wordt gevisieerd. Na aankomst in België (eind augustus 2017), op een moment dat hij zich buiten bereik van de Marokkaanse autoriteiten bevond, zou verzoeker bovendien slechts deelgenomen hebben aan één betoging in Antwerpen, dewelke hij vreemd genoeg niet kan situeren in de tijd, en schreef of deelde hij geen politiek getinte boodschappen meer op Facebook (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 179-182). Ook in het verzoekschrift haalt verzoeker geen bijkomende politiek getinte activiteiten aan. Verzoeker, wiens gedrag aldus allerminst getuigt van een doorgedreven politieke overtuiging, kan dus bezwaarlijk ernstig volhouden dat hij op politiek vlak *“erg actief en expliciet”* is (geweest) of bij terugkeer naar Marokko zijn gedrag zou moeten wijzigen om vervolging te vermijden. Verzoeker brengt bijgevolg geen concrete indicaties aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer naar Marokko gevisieerd zal worden omwille van zijn politieke opinie. Hij beperkt zich te dezen tot blote beweringen die *an sich* niet volstaan om de door hem voorgehouden vrees voor vervolging te objectiveren. Zoals hoger reeds uitgezet, is ook de door verzoeker aangebrachte landeninformatie niet van dien aard om het tegendeel aan te tonen.

De Raad merkt hierbij nog op dat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing niet tot het besluit komt dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aantoon, louter op basis van een niet door objectieve landeninformatie ondersteunde veronderstelling dat het weinig waarschijnlijk is dat de Marokkaanse autoriteiten personen met een laag politiek profiel binnen de Hirakbeweging of loutere deelnemers aan de massademonstraties, zoals verzoeker, zouden viseren, doch dit besluit hoofdzakelijk steunt op verzoekers eigen verklaringen, waaruit zoals blijkt uit het voorgaande duidelijk naar voren komt dat er geen enkele indicatie voorhanden is dat hij door de

Marokkaanse autoriteiten in het bijzonder werd geviseerd omwille van zijn betrokkenheid bij de Hirakbeweging, zijn deelname aan de protesten of zijn publicaties op Facebook. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij gebrek aan enige aanwijzing dat verzoeker door de Marokkaanse autoriteiten werd/wordt geviseerd met het oog op vervolging, nog verder onderzoek zou hoeven te verrichten omtrent de situatie van activisten en demonstranten in Marokko. De Raad benadrukt te dezen nog dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelte bewijslast” is, zoals verzoeker lijkt te menen, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van vernoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. In acht genomen wat voorafgaat, maakt verzoeker overigens op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle relevante elementen van de zaak, in het bijzonder verzoekers eigen verklaringen, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. De Raad wijst er voorts nog op dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts is sprake van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/7 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing echter op goede gronden besluiten dat op basis van verzoekers verklaringen niet kan worden besloten dat hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.5.3. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De kopie van uw geboorteakte bevestigt uw persoonsgegevens. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De kopies van uw facebookaccount bevestigen dat u op een gegeven moment enkele posts heeft geplaatst in verband met uw deelname aan de Herakbeweging. Ook deze zaken staan hier niet ter discussie. U bewijst er evenwel allerm minst mee dat u omwille hiervan door de Marokkaanse autoriteiten zou zijn geviseerd.”* Waar verzoeker nog een aantal nieuwe stukken aanbrengt, met name enkele zeer onduidelijke foto's en een screenshot van een livevideo die hij op Facebook postte, toont hij nog steeds niet aan dat hij omwille van deze posts door de Marokkaanse autoriteiten werd of zal worden geviseerd.

2.5.4. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat het feit dat hij Marokko heeft verlaten omdat hij daar in tegenstelling tot in Europa weinig toekomstmogelijkheden had, geen uitstaans heeft met één van de vijf criteria van de vluchtelingenconventie, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Aangezien verzoeker in het verzoekschrift zelf erkent dat hij tot op heden geen slachtoffer is geweest van vervolging, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker

toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. In zoverre verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel in ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M.-C. GOETHALS